

Landsthinget, og en af de vigtigste af dem er Landsthingets Indflydelse i Rigsretten. Men den haanlige Maade, paa hvilken man modtager det, naar Rigsretten nævnes, og Landsthingets grundlovmæssige Indflydelse i den paapeges, er det bedste Bevis paa, hvorledes ærede Medlemmer selv gennemføre det, at Grundloven skal holdes ubrødelig, thi Grundlovens Bestemmelser om Landsthinget ere vistnok fuldt saa hellige som dem, det ærede Medlem paakalder for Folkethinget. I Grundlovens § 2 staar der, at den dømmende Magt er hos Domsfolene; det ærede Medlem hævdede, at § 2 er Grundvolten for Forfatningen og dens Bestemmelser Hovedbestemmelserne i Grundloven, men saa maa det ærede Medlem vide, at det er i fuldstændig Strid med denne Paragrafs Bestemmelse, naar Folkethinget vil opkaste sig til Dømmer i et Spørgsmaal, der henhører under Rigsretten. Det er kun dette ene Punkt, jeg vil hævde, naar de Herrer ere saa dristige — jeg tør ikke bruge et stærkere Ord end dristige, men der er ellers et andet Ord, der passer meget bedre — at fremsætte de mest fornærmende Postulater om Regjeringen og os Andre uden at kunne føre Spor af Bevis derfor, at vi ere og Regjeringen ere Grundlovsbrydere, medens Flertallet hver Gang, det har Lykt dertil, og hver Gang det stemmer med dets Interesse, selv gaar udenfor Grundloven. Det er herimod, at jeg een Gang for alle vil nedlægge en bestemt Protest.

Mourad: Det er overordentligt glædeligt, at det ærede Medlem ikke sagde et eneste Ord til Forsvar for den kongelige Resolution.

Ordføreren (Holstein): Jeg er enig med det ærede Medlem i, at, dersom vi kunde blive enige om at holde Grundloven ubrødelig, saa var denne stadige Strid her i Landet dermed forbi, og jeg virkelig berettiget til at sige, t, er der Nogen, der til enhver Tid gjør Sit til og altid har gjort Sit til, at det kunde blive muligt at tilvejebringe en Forstaelse mellem de stridende Parter om Grundlovens rette Forstaelse, saa er det mig, og det er jeg villig til at gjøre til enhver Tid, selv med Opoffelser, naar virkelig derigjennem Rettens Seir kan naaes her i Landet. Men det ærede Medlem kan vist heller ikke benægte, og det kan vist Ingen, at de, der bære det egentlige Ansvar for den grundlovstridige Tilstand, vi have, de, der bære Ansvaret for, at der aldeles ikke kommer nogen Forstaelse i Stand, de, der bestandig have virket saaledes i vort of-

fentlige Liv, at Thingene ere komne længere og længere fra hinanden i Stedet for at komme nærmere sammen, det er den nuværende Regjering; det kan Ingen lukke Dinene for. Det er Regjeringen, der har ført an i denne Kamp lige fra først af og til nu, det er Regjeringen, der i Fjor var Skyld i at en Overenskomst ikke blev naaet om Finansloven, det er Regjeringen, der er Skyld i, at Forhandlingerne i Fællesudvalget strandede, det er den, der bærer Ansvaret for, at vi ikke komme ud af de grundlovstridige Tilstande, hvori vi nu ere. Det paastaar jeg fuldstændig bestemt. Det ærede Medlem bemærkede ogsaa, at man ikke maatte omtale Landsthingets Ret haanlig, og breiðede sine Modstandere Grundlovsbrud til enhver Tid. Jeg vil anbefale det ærede Medlem at lægge sig det Sidste paa Sinde. Naar jeg siger om mine Modstandere, at de have brudt Grundloven, gjør jeg mig den Uleilighed meget omhyggeligt at bevise det; baade paaviser jeg Grundlovsparagraferne i deres Forstaelse og Sammenhæng, og opfordrer jeg dem altid gjentagne Gange til først at imødegaa, før jeg sælber Dom. Det ærede Medlem vil ogsaa kjende saa meget til Forhandlingerne herinde, at han veed, at der ikke er en eneste af hans Benner, der her i Salen har dristet sig til at staa op og forsøge et Forsvar for det Grundlovmæssige eller gjort et Forsøg paa at imødegaa Anklagen for Grundlovsbrud med Argumenter. Ikke En! Der er altid blevet svaret os: Vi svare ikke paa den Anklage; gaa til Rigsretten, og det er blevet jublende modtaget i det Partis Presse, at Regjeringen er saa overlegen, at den aldrig svarer paa den Anklage. Men naar man aldrig svarer paa det, som saa ofte er fremsat med klare og efter min Mening uigjendrivelige Grunde, med Andet end: Gaa Din Vej eller gaa til Rigsretten, saa er man berettiget til at sige: Her foreligger Grundlovsbrud, tilstaaet Grundlovsbrud. Nei, lad de Herrer paa den anden Side bevise, godtgjøre ved Beviser, at vi have brudt Grundloven. Det er ikke nok med de evige Forsikringer, og naar de ikke mere kunne forsvare deres Politik, at fare op imod os og bruge de Udtryk om Grundlovsbrud, som de kunne bruge paa deres Møder, navnlig hvor deres Modstandere ikke kunne komme med. Og hvad Landsthingets Ret angaar, er det netop den, vi hævde, naar vi tale om, at der ikke skal gaas til Rigsretten, før den er saaledes tilfældet, at den suldt kan udøve sit Dømmerhverb. Det er netop Landsthingets og Rigsrettens Ret at have en Ministeransvarlighedslov at dømme efter. Jeg anser det for